

בס"ד, ערב ש"ק
פרשת וישב
 י"ט כסלו ה'תשפ"ה
 גיליון מס' 11 (1852)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ה'ת	מוצ"ש	הד"נ	י-ם
5:57	5:20	4:04	4:04
5:53	5:21	4:17	4:17
5:54	5:19	4:07	4:07

הזמנים לפי שעון הדרך

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
 בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
 רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שםם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
 כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי הודה לייב הלוי אשלג וצוקללה"ה
 ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה גיימין הלוי אשלג וצוקללה"ה

חינוך טהור

נתיב הדרש

מנת סבל מלאה וגדושה של צרות ויסורים עברה עליו, על יוסף הצדיק עדי הגיעו למעמדו הרם ונישא כמשנה למלך בארץ מצרים. ולא היו בהם בכל הצרות והיסורים הללו בכדי לכפוף קומתו ולהזיזו מתמימותו ושלימותו. מה גדולה היתה גבורת נפשו בשעה שאחיו כולם המילוהו לבור של נחשים ועקרבים והוא לא הרחרר כנגדם ולא האשימם ברצח אה! והרי לדעתנו נהג כהוגן וכחלכה כלפיהם ועתה הם שופכים דמו חינם, אלא שהוא קיבל עליו את הדין.

יתירה מזו, כשהוא נחלץ חי מהבור על ידי הישמעאלים והמדיינים והנחשים לא פגעו בו, הרי ראה את עצמו זכאי ונקי. ועל אף זאת לא הטיל עוון אשמה על אחיו אלא קיבל את הכל כגזירה מן השמים.

ולאחר מכן, ברוב צרותיו שעברו עליו במצרים כשהוא מנותק מאביו שכה אהב, והנסיגון שעמד בו אשר ניצח את הגדול והקשה שבאויבי האדם, היצר הרע – מנין היו לו כוחות הנפש להתגבר על כל אלה?

מחינוכו של אבא, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בחז"ל "נראית לו דמות דיוקנו של אביו". הביטוי "נראית לו" מתפרש בשתיים: צורת דמותו של אביו נראית היתה לו והיתה עומדת היה לנגד עיניו, ועוד: מלשון 'נראה הדבר וכשר בעיניו' והיינו, שדרכו של אביו בה חינוך אותו היתה נראית בעיניו להמשיך בה ולא לזוז ממנה. ושתיים שהן אחת הן. בכוח זה שדמות דיוקנו של אביו עמדה תמיד לנגד עיניו הוא לא זו מהדרך בה חינוך אותו ועמד בכל צרותיו.

בגיל רך של שבע עשרה שנים בלבד נותק יוסף מהיק אביו יעקב, והכיבוד לא יכלו לו כל צרותיו ונסיגותיו להעיבירו על דעתו! והרי נסיגות כפולים ומכופלים באו ועמדו לפניו, נסיון העניו בימי עניו ומרודו, בהיותו עבד בבית אדונים ורים בארץ לא לו ובהיותו נתון בבור שביה על לא עוול בכפיו ולאחר מכן, בנסיון העושר, בעמדו על גרם רוח המעלה אפוף כבוד מלכות בתהילה ותפארת בקרב עם נכר עובדי גילולים. ומה עמד לו בכל אלה? דמות דיוקנו של אביו היא שעמדה לו בכל נסיגותיו, כי היא היא שהטביעה בו את חותם חינוכה וכנר תמיד האירה לו את דרכו.

זה כוחו של החינוך המהור שאבא מהנך בו את בנו, והוא שעומד לו להתקיים בדרכו בכל מקום ובכל שעה ובכל התנאים והנסיבות.

חנוכה – מלשון חינוך, הוא זמן של חינוך, בו אנו מראים דוגמא לילדים איך אנו מהדרין מן המהדרין – נר לכל אחד, לא עושים כדי לצאת ידי חובה, וזה משריש בם את המסורות לכל דבר שבקדושה, ללא פשרות. ונספר לילדינו שכה זה הגיע לנו מהצדיקים שלא התפשרו, אלא דרשו מהודר שבמהודר, ולכן זכו לנס מהודר.

מובא במדרש אמר רבי חנינא: בעשרים וחמשה בכסלו נגמרה מלאכת המשכן, והיה מקופל ומונה עד ראש חודש ניסן שאז הקימו משה, כמו שנאמר 'זביום החודש הראשון באחד לחדש תקים משכן אהל מועד' (שמות פרק מ פסוק ב). וכל זמן שהיה מקופל היו ישראל מדברים על משה: למה לא הוקם מיד? שמה דופי אירע בו?

ובאמת שהקב"ה ברצונו היה לערב את שמחת המשכן, בהודש שנולד בו יצחק אבינו, שהוא ניסן. וכיון שבא ניסן, הוקם המשכן. נמצא שהפסיד החודש כסלו, שלמרות שנגמרה המלאכה בו, לא הוקם בו המשכן. אמר הקדוש ברוך הוא: עלי לשלם לו ולפצות אותו! ומה שילם לו? חנוכה בית השמונאי. רואים אנו עד כמה מדקדק הקב"ה שלא להפסיד ולא לקפח שום נוצר בעולם.

ואם דקדק הקב"ה כל כך על יום אחד מימי השנה, שלא לקפח אותו, ונתן לו בתמורה את ימי החנוכה, על אחת כמה וכמה מדקדק הקב"ה עם בני אדם שלא לקפח שחרם על כל מצוה ומצוה ואפילו הקלה שבקלות.

שבת שלום

הדלקת נר חנוכה בבית מדרשנו
 ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תקיים יום רביעי פרשת וישב
 נר שמיני וחנוכה - "זאת חנוכה" בשעה 8:00
 ולאחר מכן לחיים מיש וחלוקת דמי חנוכה

בשבילי הפרשה

דימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף (לז, כח)

מסופר על כפרי אחד שקרא בפרשת וישב על מכירת יוסף, לבו כאב על הצרות שעבר יוסף, והירבה לבכות. שנה אחר כך כשלמד שוב בפרשת וישב, והגיע למעשה של מכירת יוסף, אמר, עכשיו לא אוריד עליו אפילו דמעה אחת, אחרי שבשנה שעברה ראה כבר מה שקרה לו כסף, מדוע הלך אליהם פעם נוספת? אמר על כך ה"בית ישראל" שאין זה סתם מילתא דבדיחותא; לכל יהודי יש את בהינת יוסף, ככתוב בפסוק (עמוס ב, ו) "על שלשה פשעי ישראל וגו' על מכרם בכסף צדיק", נראה שלכל אחד יש נגיעה בזה, ובכל פעם שהאדם חוטא לבסוף הוא מתחרט, אבל כשמגיע עוד פעם לנסיון, חוזר וחוטא ואינו זוכר את הפעם שעברה.

בספר "בית אברהם" (לשבת שובה) מביא מאמר העולם "הוא בוכה כמו 'ביבער' וחוזר למלכות", ישנה היה שטבעה תמיד לחזור על פסיעותיה הראשונות. כאשר רוצים לצוד, מעמידים מלכות בדרך שבה הלכה, כשהיא חוזרת ורואה את המלכות היא בוכה ובוכה ואינה יכולה לשנות את טבעה וללכת מצד המסלול שלה, ולכן משיכה ונופלת בפה.

כמו כן ישנם אנשים שבוכים ומתחרטים על מעשיהם הרעים, אבל אחר כך מתגבר עליהם יצרם שוב, וחוזרים ונופלים בפה. העיקר הוא "יעזוב רשע דרכו", שלא ילך בדרך שהורגל בה, "וישוב אל ה' וירחמהו".

ותתפשחו בבגדו לאמר (למ, יב)

באותה שעה באתה דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלון. אמר לו: יוסף, עתידין אחיך שיכתבו על אבני אפוד ואתה ביניהם, רצונך שימחה שמך מביניהם? (סוטה לו:).

כל אדם – אומר הגאון רבי ישראל יצחק זילברמן, מחכמי ירושלים ובעל "קרן ישו" – מצייר לו תמיד, בעת עשותו דבר מה, איך היה מתנהג לו ראהו אדם, האם היה גם אז עושה את המעשה או לא.

ואולם אין כל האנשים שווים בזה, כי האדם, לפי מעלתו וכמיהת לבבו, מצייר לו ברעיונו את האדם שאותו הוא מדמה "לראות בחלון", בעת שהוא עושה מעשה כזה או אחר. מתוך המראה המלוטשת שמעמיד האדם לנגד עיניו, ניכר גם עליו, איזה מעמד יש לו ביהדות.

כאן לימדנו חז"ל פרק בהבנת גודל צדקתו של יוסף, שגם בהיותו על אדמת ניכר, בין מומאים כאלו, כאשר אשה זו רודפת אחריו כל כך – אילו דמיין לעצמו שרואהו המלך או אציל נכבד, מן הסתם היה נופל בפה והוטא. רק צדקתו היא שהביאה אותו לחשוב דווקא על אביו כביכול עומד ומביט בו.

זו כוונת חז"ל באמרם "באתה דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלון" – כי זה היה חשבון הנפש שלו, אף במצרים הטמאה והרחוקה. וכך ניצל!

"קרן ישו" – מסכתות (קונטרס עיונים במקראות)

כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא עמדי חסד וחסדנותי אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה (מ, יב)

"על ידי שאמר לשר המשקים זכרתני וחסדנותי, ניתוסף לו שתי שנים". (מדרש ב"ר פ"ט, ב)

הגאון רבי חיים מבריסק זצ"ל שאל את הגאון רבי שמעון שקאפ זצ"ל בצעירותו: "כמה היה נענש יוסף אם היה אומר רק פעם אחת 'זכרתני'".

השיב לו רבי שמעון: "אם על שני פעמים נענש להיות בבית הסוהר שנתיים, על פעם אחת היה נענש שנה אחת".

אמר לו רבי חיים שלא כן הדבר, אלא אם היה אומר פעם אחת, לא היה נענש כלל. שהרי חובה על האדם לעשות השתדלות להצלת עצמו. אולם עבור קיום חובת ה"השתדלות" היה מספיק לבקש רק פעם אחת, וזוהו שאמר שני פעמים, ראייה מזה, שגם בפעם הראשונה לא היתה זאת בתורת "השתדלות" הרצויה לפי מדרגתו. לכן נענש שישב עוד שתי שנים, על שאמר פעמיים "זכרתני, וחסדנותי". (תורת חיים (ברסק)

דרך ההלכה

דינים מנהגים וטעמים להנוכה – ג נרות חנוכה

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

איסור מלאכה מחצי שעה לפני הדלקה – וז"ל המשנ"ב: "זאפילו ללמוד אסור משהגיע זמנה, וכל שכן לשם אכילה ושאר דברים ואפילו התחיל – פוסק (תרע"ב ס"ק), היי אדם קנד (ד-).

איסור אכילה – המשנ"ב מביא שאסור לאכול קודם הדלקת הנר (תרע"ב ס"ק ו) ונראה שהאיסור אכילה דווקא אכילת קבע יותר משיעור ביצה (ושיעור המישים גרם), ומיהו אכילת עראי שרי (כן משמע במשנ"ב תרצ"ב ס"ק יד).

נשים בעשית מלאכה – המנהג הוא שגם הנשים אינן עושות מלאכה לפני ששמעו הדלקת הנר (הליכות שלמה בשם שו"ת בצל החכמה ח"ד ס' נח). ב"פסקי משה" כתב אשה שבעלה מוציאה ידי חובת נר חנוכה, מותרת באכילה קודם הדלקה (פרק ז).

עשית שומר – בקש מחברו שיוכיר לו להדליק נר חנוכה מותר לאכול אף יותר משיעור או לעשות מלאכה (פסקי משה ז-ג).

איסור ללמוד – אמר להתחיל ללימוד לפני זמן הדלקת הנר ואפילו התחיל פוסק (משנ"ב תרע"ב ס"ק ו) וי"א שאם התחיל ללמוד בהתר לפני הזמן אין צריך להפסיק (פסקי משה ז).

זמן ההדלקה – מנהג אשכנזי כדעת הגר"א שזמן הדלקת נרות חנוכה הוא בשקיעת החמה, (שהוא יוצא בימי החנוכה בערך בשעה 4:37), ודעת הגר"י מבריסק זצ"ל שצריך להדליק ממש בשקיעה, ומפורסם בשמו שצריך שיהיה כבר דלוק בשקיעה ו**הטעם** לפי שאז רוב העם חוזרים ממלאכתם ואיכא פירסומא ניסא (טור תרע"ב א).

אמנם באגרו"מ (או"ח ח"ד ק"א אות ו) כתב שראוי לאחר מעט את ההדלקה בכעשר דקות. וכן דעת מרן רבינו הגר"ש אלישיב שליט"א לאחר בכעשר דקות, ו**הטעם**, משום שבעת שקיעת החמה עדיין יש אור גמור ובאור היום אין הנר נראה כלל (ועיי' בזה בס' שבות יצחק שהאריך בדעת מרן הגר"ש אלישיב).

וכן ידוע שבעל החזון איש זצוק"ל היה מדליק כעשרים דקות אחרי השקיעה, **מטעם** שבעת השקיעה עדיין יש אור גמור והנר אינו נראה, ועיקר הפירסומי ניסא הוא שיראה הנר מבחינן (עיי' בס' תרע"ב ס"ק א' ומ"ב וביה"ל. ועיי' תוס' ובה"ש ג"ז).

ודעת הרא"ש, מרדכי, והטור, וכן פסק מרן השו"ע שזמן הדלקת נרות חנוכה הוא בצאת הכוכבים, בערך חצי שעה אחרי השקיעה, וכתב במ"ב דהנהגין תמיד להדליק אחר תפלת ערבית, מן הנכון שיכינו עכ"פ השמן בתוך הנרות קודם תפילת ערבית, כדי שיהיה מוכן תיכף אחר תפלת ערבית להדליק, דאם יעשה הכל אחר תפלת ערבית, כודאי יש לחוש שיעבור עיקר זמן הדלקתו, והוא חצי שעה מדינא דגמרא (תרע"ב א' ומ"ב ס"ק א).

סיפר נכדו כ"ק אדמו"ר מטאלנא שליט"א: לפני שנהייתי בר מצוה, הכנתי כמנהג ישראל דרשת פלפול עם תלמיד חכם גדול מאנשי ירושלים, הגאון ר' בן ציון פריימן ז"ל, ובמהלך לימוד הסוגיא התעוררה לי קושיה עצומה, שלא מצאנו לה יישוב, אמר לי ר' בן ציון שהוא סבור שאסיים את הדרשה בקושיה עצומה זו, ויעשה הדבר רושם רב על כל המסובים, ובוודאי יהיה לנחת רוח להורי ולקניי זיע"א.

כמה ימים לפני הבר מצוה התעניין אצלי כ"ק מרן אדמו"ר זיע"א בהכנות לבר מצוה, וכמוכן בירר על ענין הדרשה ותוכנה, שהתי לו בהתלהבות מרובה שאני בעצמי הקשתי קושיה חמורה ביותר, ור' בן ציון יעץ לי לומר זאת בסיום הדרשה. ראיתי כיצד נתכרמו פניו מעגמת נפש וביקש ממני מיד שאבטיח לו שלא אומר את הקושיה ולא אסיים כך את הדרשה, ברגע הראשון לא הבנתי מה רצונו ומדוע שלא אסיים את הדרשה בקושיה עצומה זו, הלא כל כך הרבה זמן חזרתי על זה והכנתי את עצמי, ואף שותפי הגאון ר' בן ציון אמר לי שיהיה הדבר נפלא, אבל כ"ק מרן אדמו"ר זיע"א לא הניח לי, וביקש בתחנונים רבים שלא אומר כלל את הקושיה שנתקשתי בה, שאלתי מדוע ומה מעם יש בדבר, אולם הוא סירב להשיב, רק ביקש והפציר שלמען ה' לא אומר את קושייתיי. מרוב אהבתי לכ"ק מרן אדמו"ר זיע"א הסכמתי לבקשתו, אף כי לא הבנתי את טעם הדבר.

כעבור זמן כשהרהרתי בדבר, והתבוננתי מה היה פשר התנגדותו העזה, ומה היתה שמחתו הגדולה כשפעל אצלי שלא אומר זאת, הבנתי וירדתי לאפס קצה דעתו, שלבו הטהור והנעלה לא הסכים על נדנדו של גאוה ח"ו, וחשש אולי בדורשי בפני הציבור את קושיית העצומה, יעלה בלבי שמץ גאוה, וכיצד יוכל גדול הדור בענווה לראות את נכדו עובר על כך, לכן בעודי קטן כבר רצה להנכני לברוח מכל נדנדו גאוה.

נמלת בכה בסלו שנת תשנ"ט

פתרון הלומות

אחבו אותנו, ועל כן גרמו לו, שיתלק הלומו ויתעבב לשתיים ועשרים שנה. רבי יוסי אמר: מאין לנו זה – שהשונא גורם להסתלקות החלום כנ"ל, הוא ממה שכתוב "ויוסיפו עוד שנה אותו". מה פירושו של "שנה אותו"? היינו שגרמו לו קטרוגים בזה, עד שנדחה החלום לעשרים ושתיים שנים.

מה כתיב? "ויאמר אליהם" וגו': שבקש מהם שישמעו לו, והוא הודיע להם את החלום. ואלמלא הם, שהפכו את החלום לדבר אחר, היה החלום מתקיים, אבל הם הסיבו ואמרו "המלוך תמלוך עלינו אם משול תמשול בנו", מיד אמרו לו בזה את פתרון החלום, כלומר שהוציאו אותו ממשמעות המלוכה והממשלה ודחו אותו לדבר אחר, וגזרו גזירה, שלא ימלוך עליהם, ומשום זה אומר הכתוב "ויוסיפו עוד שנה אותו" היינו שגרמו לו קטרוגים, כנ"ל.

רבי חייא ורבי יוסי וכו': רבי חייא ורבי יוסי היו מצויים לפני רבי שמעון, אמר רבי חייא: הרי למדנו, הלום שלא נפתר דומה לאגרת שלא נקראה, הוא שואל: אם פירושו שהחלום מתקיים והוא אינו יודע, או שאינו מתקיים כלל.

אמר ליה אתקיים וכו': אמר לו: שהפירוש הוא שמתקיים והוא אינו יודע. כי החלום כה תלוי עליו, ומוכרח שיתקיים, אלא שלא נודע לו ואינו יודע אם נתקיים החלום או לא נתקיים. והיינו הדמיון לאגרת שלא נקראה.

ולית לך מלה וכו': ואין לך דבר בעולם, שאינו תלוי בחלום או בידי כרוז עוד מטרם שבא לעולם. כי למדנו: כל דבר ודבר מטרם שבא לעולם, מכריזים עליו ברקיע, ומשם מתפשט בעולם. והוא ניתן על ידי כרוז. והכל משום שכתוב "כי לא יעשה ה' אלוקים דבר" וגו' (עמוס ג). והיינו בומן שהנביאים נמצאו בעולם, ואם לא אע"פ שנבואה אינה שורה, הרי חכמים חשובים מנביאים. ואם לא יש חכמים (כלומר: אין חכמים), ניתן הדבר בחלום. ואם לא ניתן בחלום, נמצא הדבר בצפרי השמים, וכבר בארנו.

פירוש המלם פרשת וישב מעיפים מו-צד

פתח ואמר: "בחלום חזיון" (איוב לג) וגו': בוא וראה: כשאדם עולה למטתו, צריך להמליך על עצמו תחילה מלכות שמים, ואחר כך יאמר פסוק אחד של רחמים. ובארוה החברים; משום כי כשהאדם ישן על מטתו, הרי נשמתו יצאה ממנו, והולכת ומשוטטת למעלה, כל אחת ואחת לפי דרכה כן היא עולה, כמו שלמדנו.

מה כתיב "בחלום חזיון" וכו': כשבני אדם שוכבים על מטתם ומנמנמים, והנשמה יצאה ממנו, זהו שכתוב "בתנומות עלי משכב אז יגלה און אנשים", ואז הקב"ה מודיע אל הנשמה, באותה המדרגה הממונה על החלום – דהיינו גבריאל, את הדברים העתידיים לכא בעולם, או אלו הדברים שהם באים מהרהורי הלב, דהיינו אמת או שקר או שניהם יחד כנ"ל. כדי שיקבל האדם דרך תוכחה מדברי העולם. כלומר, על כן מגלים לו העתיד לכא בעולם.

בנין דהא לא מודיעין וכו': כי אין מודיעים לאדם בעוד שעומד בכחו של הגוף, כמו שאמרנו, אלא המלאך מודיע אל הנשמה והנשמה אל האדם, שהחלום בא אל הנשמות מלמעלה, כשהנשמות יוצאות מגופות, ועולות כל אחת ואחת כפי מעלתה. **ובמה דרגין וכו':** וכמה מדרגות על מדרגות הן בסוד החלום, כולם הן בסוד החכמה. ובוא וראה: חלום – מדרגה אחת, מראה – מדרגה אחת, נבואה – מדרגה אחת, וכולם הן מדרגות למדרגות אלו על אלו. כי מדרגת חלום מתחת מדרגת מראה, ומדרגת מראה היא מתחת מדרגת נבואה. ובאורם תמצא לעיל פרשת ויצא אות מ"ה ואת נ"י ע"ש.

"ויחלום יוסף חלום ויגד" וגו': מכאן, שאין לאדם לומר הלומו רק לאדם שאחב אותו, ואם לא אחב אותו. הוא גורם לו רעה, שאם החלום מתהפך לדבר אחר, הוא שגורם להסתלק הוראת החלום האמיתית על ידי פתרונו.

תא חזי וכו': בוא וראה: כי יוסף אמר את החלום לאחיו, שלא

הרה"ק מראפשיץ ז"ל המשיך לתאר שהדלתות של הבארדיטשובער לא היו חלקות ויפות כמו הדלתות שלנו, אלא הם היו הרוצות והלולות. תארו לכם כמו שמצדפים קרש עץ למשנהו, וביניהם נותרים הריצים שדרכם אפשר בקושי להציץ בעיני אחת לעבר הצד השני.

בכל כוחי ובכל כוונתי הצמדתי את פני לדלת, ואכן נתמול לי המול לראות בעיני אחת את צורתו הקדושה של הרה"ק מבארדיטשוב. זכיתי לראות את הבארדיטשוב'ער ז"ל יוצק שמן לנרות המנורה, אבל היה יותר שמן על הרצפה ממה שבתוך המנורה. והיה שווה לי כל העמל והסבל הרב שעברתי כדי לראות את המראה הנורא הזה, ואחר כך שמעתי סוף סוף את ברכות ההדלקה וראיתי שוחה להדליק. רק אחרי כל זה נחה דעתי שהשגתי את המטרה.

"אוצר אפרים" - ששמע מאא"ז הרה"ק המפורסם ר' שאול לייב גאנץ ז"ל

פעם באחד מימי החנוכה סיפר הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ ז"ל לילדיו: לפני רבות בשנים, בצעירותי, רציני להיות נוכח בשעת הדלקת נרות חנוכה אצל הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב ז"ל, ולא היה לי פרוטה בכיס להוצאות הנסיעה. החלטתי ללכת ברגל, הלכתי רגלי כמעט שבועיים ימים, וכאשר מצאתי מקום לנוח, נחתי קצת והמשכתי ללכת רגלי.

כמוכן שהיה לי קר, וגם לא אכלתי כראוי, אבל התחזקתי והמשכתי בכל כוחותי להגיע למטרה - להיות בבארדיטשוב.

באמצע הדרך מצאתי יהודי עם עגלה שלקה אותי כברת דרך, ולאחר מכן שוב המשכתי רגלי. בלילה נכנסתי לבית המדרש בעיר אחת על אם הדרך ונחתי קצת על ספסלי בית המדרש. כמוכן שהיה לי קר וכו' וכו'. כך עברו עלי שבועיים ימים בעמל רב ובטרהה יתירה, ממש עד כלות הנפש, אבל המחשבה על המטרה הסופית להגיע להרה"ק מבארדיטשוב, היא היא שנתנה לי כוח להמשיך בדרך ולהיות נע ונד זמן רב.

סוף סוף הגעתי בס"ד לבארדיטשוב בשעות הערב, כשכבר היה הזמן של הדלקת הנרות, והרה"ק מראפשיץ תיאר את הדירה שהיה גר בה הבארדיטשוב'ער ז"ל. שדירתו לא היתה כמו הדירות שלנו, מורחבת וגדולה עם כל הנוחיות, אלא קטנה בה שני חדרים בלבד, החדר הראשון היה מלא וגדוש מהסידים שבאו גם כן להיות נוכחים בהדלקת הנרות. ובהדר לפנים מהחדר - כלומר בחדר הפנימי - היה הבארדיטשוב'ער עצמו.

בראותי את הקהל הגדול באים נקבצים יהודי, עומדים צפופים ודוחקים את עצמם לזכות ולראות את הבארדיטשוב'ער ז"ל מדליק נרות חנוכה, הבנתי שאין לי סיכויים להתקרב ולהגיע עד לדלת המפרידה בין שני החדרים, לפי שכאמור, היה החדר הראשון מלא עד אפס מקום. חשוב השבתי מה אעשה. מהי העצה הנאותה שבכל זאת אוכל לראות את צורתו הקדושה של הבארדיטשוב'ער ז"ל ולא רק לשמוע את הברכות. הלא יגיעתי עד כלות הנפש כמעט, האם כל יגיעתי היתה לריק, ח"ו. לא ולא. אם כן מה אעשה?

עלה רעיון במחשבותי והחלטתי שאין לי ברירה אלא להשתתף אפים ארצה ולעבור בין הרגלים של הקהל הקדוש, וכך אוכל להגיע אל הדלת הפנימית. ואכן כך עשיתי, ואתם יכולים לתאר איך עלתה בידי הזחילה בין הרגליים של הקהל. הם דרכו עלי על כל גופי עם המגפיים והנעליים המרופשות, מרוחי הבוץ והטיט, זה היה ממש נורא ואיום, אבל קיבלתי את כל זה באהבה וסבלתי כדי להוציא לפועל את רצוני להגיע למטרה - לראות את הדלקת נר חנוכה של הרה"ק מבארדיטשוב ז"ל. כך נדחפתי באיטיות על הרצפה בין רגלי הקהל, עד שהגעתי לדלת החדר שמצידה השני עמד הבארדיטשוב'ער.

המעוניינים לקבל את העלון מידי שבוע במייל יפנו אל הכתובת ashlag@neto.n

שביל למער

שאלות בפרשת השבוע עם פירוש רש"י

- א. האם יצחק התאבל על יוסף?
- ב. לפי פשוטו של מקרא, מה הפירוש "דתינח"?
- ג. שם מקום. ד. מהלוקת.
- א. לבקש להם כלי דתות. ב. מקום רחוק.
- א. שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן קל"ט
- ג. האם מותר להדליק מנר אחד של חנוכה את הנר השני (ולא עם השמש)?
- א. מותר. ב. אמור. ג. נוהגים להחמיר. ד. מהלוקת.
- ד. מי שנמצא בבית אחר בעירו בזמן הדלקת נרות חנוכה, מה עליו לעשות?
- א. צריך לחזור לביתו ולהדליק. ב. יתן כסף לבעל הבית עבור השמן והפתילות ויצא ידי חובתו על ידי חברו. ג. ידליק בעצמו בבית חברו (וישלם לו על השמן והפתילות). ד. כל התשובות נכונות.

יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	כ כסלו	אדרא רבא	סא-סה	מג-נח
א'	כא כסלו	אדרא רבא	סה-סט	נט-עא
ב'	כב כסלו	אדרא רבא	סט-עב	עב-פח
ג'	כג כסלו	אדרא רבא	עב-עו	פט-צה
ד'	כד כסלו	אדרא רבא	עו-פא	צט-קיא
ה'	כה כסלו	אדרא רבא	פא-פח	קיב-קכב
ו'	כו כסלו	אדרא רבא	פח-פח	קכג-קכט
שבת	כז כסלו	אדרא רבא	פט-צב	קל-קלה

